

Det er på det tidspunkt, hvor USA eksporterer masseødelæggelsesvåben til Irak i kampen mod Iran og det iranske præstestyre. Jeg synes selv, at den store forskel på højrefløjen og venstrefløjen er, at højrefløjen jo altid har lavet alliance med slyngler, når det var nødvendigt, oven i købet på et tidspunkt, hvor statsministeren sad i regering.

Da den daværende udenrigsminister, hr. Uffe Ellemann-Jensen, blev forelagt massakren på kurderne i nord, sagde han: Det var da beklageligt, det var da beklageligt.

Så jeg synes, at vores linje har været, at vi tog afstand fra slynglerne i modsætning til højrefløjen, der tit kunne anvende dem i sit spil og fortsat også gør det. Det synes jeg blev dokumenteret meget flot i aftes på TV 2-Nyhederne.

Der, hvor vi så skiller i den aktuelle diskussion, er det spørgsmål, der hedder: Hvem skal have den afgørende rolle i Irak? Hvem skal have den bestemmende rolle? Det afgørende for os er, at magten gives både til FN i et langt, langt større omfang, end tilfældet er nu, og at magten gives tilbage til det irakiske folk. Jeg har, undskyld mig, amerikanerne mistænkt for at være så trængt i forhold til Bushs genvalg, det ved jeg også interesserer statsministeren, at de er villige til at give ganske små indrømmelser i øjeblikket.

Men det afgørende er: Hvem har den bestemmende rolle i forhold til det irakiske folks fremtid? Det har hverken det irakiske folk, det har heller ikke FN, det har i den nuværende konstruktion Bushadministrationen.

Så spørger statsministeren spændt, hvad man ellers kunne have stillet op. Udenrigsministeren er inde på det samme i sit spørgsmål. Svaret er jo enkelt: Man kunne have ladet våbeninspektørerne afslutte deres arbejde. Alternativet til at fjerne Saddam Hussein var jo ikke ingenting at gøre. Alternativet var at bruge de internationale spilleregler, dvs. at lade våbeninspektørerne afslutte deres arbejde og lægge et internationalt pres på det irakiske styre, der havde gjort, at vi havde fået en forandring, der var styret igennem det internationale samfund og ikke af en besættelsesmagt.

En af grundene til, at koalitionen står med de problemer, koalitionen står med, en af grundene til, at det ikke kun er få fanatikere, der slår amerikanske soldater og andre ihjel, er, at det irakiske folk og ikke kun ganske små grupper i den irakiske befolkning er dybt, dybt, dybt, dybt utilfreds med de nuværende besættelsesstyrker, og dem gør de oprør imod. Også det, at der ikke er større international tyngde bag det, der sker,

er en årsag til, at det går så slemt, som det går i øjeblikket i Irak.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Ja tak. Nu har formanden givet tid nok til forklaringer.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det, Folketinget lige nu har oplevet, er dog den længste omgang tomsnak og udenomssnak, som jeg i hvert fald meget længe har oplevet, det må jeg nok sige. Jeg stillede et meget klart spørgsmål: Hvad ville SF have gjort for at fjerne Saddam Hussein?

Lad os gå ind på hr. Villy Søvndals tankegang, at våbeninspektørerne gjorde deres arbejde færdigt. Så er det, at hr. Villy Søvndal tidligere i debatten her har sagt, at hvis de så havde konstateret, at der ikke var masseødelæggelsesvåben i modsætning til regeringens argumenter, at der ikke var terrorforbindelser, så ville bestræbelserne have gået ud på at sikre en måde at fjerne Saddam Hussein på, der ikke gjorde, at den irakiske befolkning skulle betale den pris, den irakiske befolkning i dag betaler.

Kl. 14.30

Hr. Villy Søvndal skylder Folketinget et svar på, hvordan SF i denne situation, hvor våbeninspektørerne havde gjort deres arbejde færdigt, ville have fjernet Saddam Hussein. Det har hr. Villy Søvndal ikke svaret på. Nu må hr. Villy Søvndal gå op og give Folketinget det svar.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg forsøger gerne igen, men det er klart, at det forudsætter, at statsministeren ikke er så fuldstændig optaget af sin egen tanke, at han ikke er i stand til at lytte til, hvad der bliver sagt.

Vi er tilhængere af, at man løser konflikter internationalt i form af de internationale spilleregler og ikke ved, at stærke lande går selv. Det er statsministeren uenig i, så der skiller vi principielt. Ikke?

Det, der i sin tid var diskussionen, var, om Blix, som han bad om, skulle have lov til ikke i år, ikke i uger, men i nogle ganske få måneder at afslutte sine opgørelser over masseødelæggelsesvåben. Det syntes vi han skulle, det syntes statsministeren ikke. Han gik derfor ind og kortsluttede processen sammen med Bush og med Blair.